

1. nedeľa adventná (29. november 2020)

Zachariáš 9, 9-10: „9 Preveľmi jasaj, dcéra Sion, zvučne plesaj, dcéra Jeruzalem! Ajhľa, tvoj kráľ prichádza k tebe spravodlivý a plný spásy, pokorný, sediac na oslovi, na osliatku, na mláďati oslice. 10 Vyničím vozy z Efrajima a kone z Jeruzalema; zničené budú vojnové luky, a bude zvestovať národom pokoj; jeho panovanie bude siahať od mora k moru, od Eufratu až po koniec zeme.“

Milí bratia a milé sestry,

tento text sa spolu s dnešným evanjeliom číta počas cirkevného roka až dvakrát. Prvýkrát dnes v 1. nedeľu adventnú a potom na Kvetnú nedeľu, tesne pred Veľkou nocou. Hovorí nám o Kráľovi, ktorý vchádza do Jeruzalema, aby mu priniesol záchranu.

Text je ten istý, ale kontext je v obe nedele rôzny. Na Kvetnú nedeľu sa pozeráme na Kráľa, ktorého ešte len zápas o záchranu a spravodlivosť čaká. Ešte je len pred Ním utrpenie Getsemene a Golgoty.

V Advente sa však na Neho pozeráme z opačnej strany – **ako na Toho, ktorý už ten boj víťazne dobojoval.** Už zvíťazil a to dokonané víťazstvo prináša do Jeruzalemov našich životov, rodín a zborov. Do Jeruzalemov našej bolesti a trápenia. Prichádza ako konečný víťaz, aby nám to svoje hotové víťazstvo daroval.

Aj v tomto však smieme vidieť, že Boh koná inak, než si to my predstavujeme a ako to očakávame. Vieme, že predstava židov o budúcom víťaziacom Mesiášovi bola zhruba taká, že zhromaždí obrovské vojsko, postaví sa na jeho čelo a so zbraňou v ruke vyženie nenávidených Rimanov a pre Izrael zabezpečí celosvetovú nadvládu.

Priznajme si, že niekedy aj my podľahneme podobnej predstave a sem-tam aj my by sme boli najradšej, keby Boh všetky problémy sveta vyriešil podobne. Keby tu urobil akýsi radikálny rez, vyhnal všetko a zlo a všetkých zlých a na celej zemi by nastala vláda nás dobrých a veriacich ľudí.

V Ježišovi však Boh koná úplne inak. To nám naznačuje aj Zachariášovo proroctvo o kráľovi prichádzajúcom na **osliatku**. Hoci Židia to proroctvo prijali a dobre poznali, inak by na Kvetnú nedeľu nespoznali v Ježišovi Mesiáša, mali s ním určite problém. Kráľ a bojovník predsa musí sedieť na onakvejšom zvierati, než je mláďa oslice. To už aj v tej dobe bolo považované za dopravný prostriedok nehodný vznešených ľudí. Do boja sa predsa vyráža na koni, na rýchlom a vznešenom zvierati, nie na krotkom a pomalom oslíkovi. Ten rozhodne nie je vojnovým zvieraťom.

Keby sme to preniesli do dnešnej doby, tak by to bolo ako keby sme namiesto s tankom vyrazili do bitky s rodinným kombi.

Tu teda ani tak nejde o to, či je oslík vznešené, alebo nevznešené zviera, hodné či nehodné nieť na svojom chrbte kráľa. Tu nejde ani jeho pokoru a čistotu, ako sa zvykne o tom často kázať. Tu ide o veľmi jasné posolstvo – **oslík nie je, na rozdiel od koňa, bojové zviera.** Prichádzajúci Kráľ teda neprichádza viesť vojnu, ani nikoho zabíjať, nevezme do ruky zbraň a ani nikomu nechce ublížiť, nikoho ponížiť, či uraziť. On prináša pokoj a spravodlivosť a pokojom a spravodlivosťou chce premôcť všetko zlo. **On nechce ľudí poraziť, On chce zmeniť ich životy.**

Sestry a bratia, to bol aj dôvod, prečo mnohí Pána Ježiša v Jeho dobe neprijali. Boli sklamaní, že nezačal viesť žiadnu vojnu, že nenaplnil ich predstavy o správnom vodcovi a bojovníkovi, ktorý vyslobodí národ a zmení jeho postavenie. Toto sklamanie bolo, podľa niektorých vykladačov, aj dôvodom Judášovej zrady.

Pán Ježiš však všetky spory, problémy, hriech a nenávisť rieši radikálne inak. Nie ako vojvodca, ale ako Knieža pokoja, ako je nazvaný prorokom Izaiášom.

V evanjeliách nemáme správu o tom, že by niekomu ublížil, niekoho udrel, alebo nenávidel. Dokonca ani ten bičik z povrázkov, ktorý si urobil pri vyčistení chrámu, tu nebol na ľudí, ale na zvieratá, ktoré do chrámu nepatrili. S predavačmi a peňazomencami bojoval skôr Božím slovom, keď im zvestoval, že *dom Jeho Otca je domom modlitby*. Nenechal sa strhnúť k nenávisti ani keď pred Neho predviedli ženu hriešnicu. Svojou službou zmazával aj všetky frontové línie medzi vlastencami a kolaborantmi, keď hodoval v domoch colníkov a publikánov. Zmazával aj bariéry nenávisti medzi národmi, keď vyzdvihol v podobenstve opovrhovaného Samaritána, uzdravoval pohanov a neodmietol ani kannánsku ženu. Ani jeho tvrdé slová, ktoré v evanjeliách používal, neboli smerované proti ľuďom, ale proti hriechom., ktoré konali.

Dokonca aj pri nasýtení zástupov máme náznak o tom, ako muži nastúpili do stotín a čakali, že im Ježiš rozdá meče a On im namiesto nich začal rozdávať chleby a rybičky. A tak namiesto našej očakávanej radosti, mnohí boli počas tejto udalosti sklamaní.

Násilie a boj odmieta Pán Ježiš aj vo chvíli svojho zajatia, keď Peter tasí meč, aby Ho obránil. Mohol by mať k dispozícii dvanásť légii anjelov, ale On odmieta. Napokon aj na kríži keď Mu zllorečia, nezlorečí.

Nie, Ten Kráľ neprichádza, aby priniesol násilie, aby rozdúchal nepriateľstvo medzi ľuďmi a viedol nás k nenávisti. Nevelí k boju a svojich nasledovníkov nevedie do vojny.

Ten Kráľ prichádza na oslíkovi ako Kráľ pokoja práve preto, aby aj nám priniesol pravý pokoj. Zmieril nás s Bohom i medzi sebou navzájom, aby nás urobil bratmi a sestrami. Aj z tých predtým najväčších nepriateľov utvoril jednu veľkú rodinu Božích detí - *Vyničí vozy z Efrajima a kone z Jeruzalema; zničené budú vojnové luky*, teda už viac nebudú potrebné *a bude zvestovať národom pokoj*.

Krásne je táto Kristova služba zhrnutá v Liste Efezským: *Lebo On je náš pokoj, On, ktorý oboch spojil v jedno a zboril priehradný múr, nepriateľstvo, keď na svojom tele pozbavil platnosti zákon s jeho nariadeniami, aby tak z dvoch stvoril v sebe jedného, nového človeka, nastolil pokoj 16 a oboch v jednom tele zmieril s Bohom skrze kríž, na ktorom zahladil to nepriateľstvo. A tak prišiel zvestovať pokoj vám ďalekým a pokoj aj blízkym..*

Bratia a sestry, **nielen Ježiš prichádza ako Knieža pokoja a zvestovateľ pokoja. Nimi by sme mali byť aj my – Jeho nasledovníci.** Ani my by sme nemali, obrazne povedané, cváľať na vojnových paripách, ale pomaly putovať na osliatkach mieru. Vnášať pokoj do tohto sveta, ktorému pokoj tak veľmi chýba.

Sme však takými poslami pokoja? Sme tými, ktorí nielen zvestujú, ale aj šíria pokoj do tohto sveta? Je aj cirkev miestom pokoja a zmierenia?

Žiaľ, nie vždy to tak je. A to je aj mojim takým jedným z veľkých sklamaní z cirkvi. Priznám sa, že nie som ani tak sklamaný z toho, že je málo moderná, ani z jej štruktúr, alebo nepríťažlivých bohoslužieb, ako z toho, že nie vždy je miestom pokoja.

Ako mladý kaplán, keď som nastupoval do služby cirkvi, som si naivne myslel, že všetci v nej musia byť, hoci majú rozdielne názory, navzájom kamaráti, že sa v nej všetci navzájom máme radi, rešpektujeme sa a problémy dokážeme riešiť v pokoji. Žiaľ, mnohokrát som sa v tomto sklamal. Stále však pevne verím a túžim po tom, aby práve v tomto bola cirkev, kresťania a všetci veriaci iní, než tento svet. Aby sme namiesto vzájomných vojen, bitiek, či šarvátiek, boli nositeľmi pokoja. **Možno aj príkladom toho, ako vzájomné problémy a nedorozumenia vyriešiť v pokoji a láske a nie na bojovom poli.**

Doba Adventu nám to nanovo pripomína! Ak o sebe hovoríme, že sme nasledovníci Ježiša Krista, mali by sme Ho nasledovať aj v tomto. Necváľať na koňoch nášho hnevu, pomstyctivosti a nadradenosti, ale tíško kráčať na osliatku pokoja, lásky, zmierenia a odpustenia.

To neplatí iba pre spoločenstvo cirkvi, ale aj našich rodín a medziľudských vzťahov. **Prichádzajúci Kráľ nás chce naučiť pokoji, zmieriť všetko narušené, vybojovať spolu s nami boj o naše manželstvá, rodinné či pracovné vzťahy a priateľstvá.** Zničiť všetky tie bojové vozy a bojové luky. A vlastne On už ten boj vybojoval za nás. Nám stačí Mu iba nanovo odovzdať svoje srdce a prijať ten Jeho pokoj, ako dar. Urobme to a ten tohtoročný Advent bude úplne iný. Bude naozaj časom pokoj a zmierenia. Lebo náš Kráľ prichádza...

Amen.